

Zes moorden, één meesterwerk

DOOD STIL

VOORPROEF JE
VERWACHT 16 JUNI 2015

LYDIA VAN HOUTEN

THRILLER ^ KABOOK

*"Ik kan niet het feit veranderen dat mijn schilderijen niet verkopen.
Maar de tijd zal komen dat mensen zullen erkennen dat zij meer
waard zijn dan de waarde van de verf die ik heb gebruikt in het
schilderij."*

-Vincent van Gogh-

LYDIA VAN HOUTEN

DOODSTIL

Kabook Publishing

JULIA NESSI

Avaritia

I

Het was al laat, veel later dan middernacht, maar ondanks het zachte bed zat ik rechtovereind. Met gulzige halen nam ik trekjes van de joint. Zeker had ik mezelf voorgenomen om Wilfried te bellen, dat was het plan ongeveer de hele dag, het was er gewoon niet van gekomen. Mijn lichaam was de zoete lekkernijen alweer vergeten, een nieuwe serie maagkrampen dienden zich aan. Als het had gekund zou ik zeker nieuwe pijnstillers nemen, maar mijn dagelijkse limiet was al overschreden. Daarom inhaleerde ik nog een flinke hijs van de marihuana, het enige middel dat werkte bij deze situaties. Dennis liet altijd wat gedraaide sigaretten voor me achter als ik een feest had gehad, hij wist dat ik dan behoefte had aan rust. Eindelijk, het spul begon te werken. Een loom en sloom gevoel overviel me.

Hoorde ik geklop? Zo laat nog? Of was dat iets wat ik me had ingebeeld? Het kon geen kwaad om eens te kijken. Het was vast Dennis, die eindelijk kwam vertellen hoeveel hij echt om me gaf. Pfff, wat een onzin, wat bazelde ik nou? Ik duwde het laatst restje uit in de asbak die op het nachtkastje stond en schoof mijn zachte sloffen aan. Op mijn tenen sloop ik naar de gang, naar de voordeur, en eventjes hield ik mijn hand tegen de deur en boog mijn hoofd, zodat mijn oor tegen de deur geklemd werd. Het was muisstil. Natuurlijk was het vast maar mijn inbeelding geweest. Toch kon ik mijn dwangneurose niet onderdrukken om de deur

van het nachtslot te halen en te gaan kijken. Het stemmetje in mijn hoofd riep wel heel erg hard: “niet doen!” Heel eventjes dan, ik moest weten of ik me dingen had ingebeeld. Met een bonzend hart schoof ik de deur een stukje open, en keek naar buiten. Zie je wel, Julia, niemand te zien! Net toen ik de deur dicht wilde schuiven viel mijn oog op iets wat op de grond lag. Was het een envelop? Ik bukte en pakte het op. De brief was geschreven met blauwe inkt, er stond:

Voor Julia Nessi

Ik sloot de deur en draaide hem op het nachtslot. Wat vreemd, dus er was toch iemand aan de deur geweest? Misschien was het de chauffeur van Wilfried, hij wilde me vast niet lastigvallen na gisteren. Had hij me geschreven? Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een handgeschreven brief had gezien, laat staan dat ik er ooit een had gekregen.

Vreemd, misschien was het een verontschuldiging, of een nieuw voorstel van Wilfried. Of wacht, vast een plan waar wij naartoe zouden gaan met onze huwelijksreis. Ja, wie weet was het een brief met tickets naar onze bestemming? Om me over te halen tot een huwelijk. Op safari in Kenia, of een cruise naar het Arctische gebied. Of nee, wacht, natuurlijk een romantische plaats in Italië. Rome! Ik kon niet wachten om de brief open te maken, toch bedwong ik me, schoof mijn pantoffels uit en nestelde me opnieuw onder de dekens. Met een grote glimlach opende ik de dichtgeplakte envelop en las de brief aandachtig. Er stond:

Julia,

Lig je in bed als je dit leest? Heb je dat rode korset aan dat je zo mooi staat? Zo'n prachtige vrouw staat alles mooi. Jammer dat schoonheid vergankelijk is. Dat kan heel snel gebeuren. Eerst krijg je donkere wallen onder je ogen, daarna kraaienpootjes, dunnere lippen die gaan hangen. Het is geen mooi gezicht! Daarom ben ik er, ik ga je helpen, ik ga je namelijk vereeuwigen. Maar voordat het zover is krijg je nog de tijd. Die heb je nodig, want er is iets wat mij stoort. Ondanks dat jij het mooiste exemplaar bent in mijn collectie, heb je een vreselijk verwende uitdrukking. Dat ga ik wegsnijden Julia. Wegsnijden uit je geheugen, hoe onbezorgd jij tot nu toe bent geweest. Ik ga op je jagen en je daarna doden.

Hier pauzeerde ik, want mijn handen trilden. Deze brief was duidelijk niet van Wilfried. Of hij speelde een heel smerig spelletje met me. De dekens trok ik tot mijn neus over me heen, ik beefde.

'Ik moet de politie bellen!' sprak ik mezelf toe, maar toen realiseerde ik me dat ik onder invloed was en het beter even kon laten.

Dit was ziek, zo ziek! Toch moest ik verder lezen:

Want jij, jij wordt speciaal, mijn nummer drie: scheepsrecht! Heel binnenkort zal ik het leven uit je halen en je daarna vereeuwigen. Deze keer weet ik wat ik doe en hoe het moet. Als jij dood bent ga ik je draperen, zoals ik denk dat de wereld je zou moeten zien. Ik weet al precies hoe, helemaal naakt, met je buik over een bank heen. Dan ga ik je op mijn schilderslinnen schetsen en afwerken met olieverf. Streek voor streek maak ik een stillevens, waarin jij de

hoofddrol krijgt. Jij wordt wereldberoemd, Julia, net zoals de Mona Lisa, precies zoals je zelf zou willen!

Sylvester

PS. Hoe weet je of ik dit meen? Kijk eens naar de foto's die ik opstuurde naar je nieuwe vriend. Hij gaat vast de koper worden van mijn schilderij.

Trillend vouwde ik het papiertje terug in de envelop en liet me daarna achterover vallen op het kussen. Of het nu door de marihuana kwam dat ik voor mijn doen behoorlijk rustig en relaxed bleef, of door slaapgebrek wist ik niet precies. Eerst maar eens gaan slapen en morgen de politie bellen leek mij het beste plan. Of Dennis bellen, dat kon ook nog altijd, want Dennis had altijd wel een oplossing. Loom tastte ik naast me, greep het mobieltje van het nachtkastje en tikte op het scherm om te kijken of Dennis nog actief was. Helaas! Zijn profiel was niet actief, blijkbaar lag hij al in bed. Dan moest ik hem maar wakker maken, dit was immers een noodgeval! Aandachtig drukte ik op zijn icoon en liet de telefoon overgaan, pas na de zesde keer nam hij op.

'Fuck, Julia! Weet je hoe laat het is?' bromde hij nors.

'Ja...'

Even bleef het stil.

'Dennis, ben je nog wakker?'

'Nu wel!'

'Sorry, ik wil je niet storen.'

Aan de andere kant hoorde ik hem gapen, waardoor ik zelf moeite had een gaap te onderdrukken.

'Dennis? Wil je langskomen?'

‘Wat? Nu?’

‘Hm, hm. Als-je-blijft? Please...’

‘Julia, heb jij geblowd?’

‘Dat zou kunnen. Vind je dat erg?’

‘Hoe kan ik dat erg vinden. Je hebt je vrije week, dan moet je dat zelf weten. Behalve als je mij daarmee lastig gaat vallen.’

‘Val ik je lastig?’

‘Misschien...’

‘Weet je wat ik aan heb, Den? Raad eens?’

Als hij niet vrijwillig naar me toe zou komen, moest ik mijn charmes in de strijd gooien om hem hier te krijgen. Want nog altijd was hij gewoon van vlees en bloed, en tot nog toe kon geen man mijn verleidingskunsten weerstaan. Ik leunde achterover en nestelde me comfortabel in mijn zachte deken en streek over mijn veel te grote T-shirt heen.

‘Eh, geen idee.’

‘O, wil je het weten?’

Hij maakte een brommend geluid.

‘Ik ben een beetje stout, Dennis, ik heb alleen een tanga aan.’

‘O?’

‘Hij zit een beetje strak. Ik zal me eens omdraaien en hem voorzichtig van mijn billen schuiven. Dat is vast beter.’

‘Hm, hm,’ hoorde ik Dennis opgewonden en bijna fluisterend mompelen.

‘Nu heb ik hem uit en ben ik helemaal bloot, Dennis. Waarom kom je het niet zelf inspecteren, of het waar is? Misschien lieg ik wel. Dan heb ik straf verdiend, vind je niet?’

‘O, zeker! Dan heb je straf verdiend. Ik kom zo langs!’

Ik hoorde wat gestommel en een klik, de verbinding was verbroken. Het verbaasde me met welke snelheid ik Dennis had

kunnen versieren. Als ik dat eerder had geweten had ik niet zo lang gewacht. Vanaf het eerste moment dat ik Dennis had ontmoet had hij een dierlijke aantrekkingskracht op me gehad. Toch had hij me altijd het idee gegeven dat alles puur zakelijk was en dat we dat vooral zo moesten houden. Hij had me vaker bloot gezien, dus het verbaasde me dat hij op mijn uitnodiging inging. Eindelijk, zuchtte ik tevreden, eindelijk zou het ervan komen en bijna was ik de brief vergeten. Die invloed had Dennis op me. Het kwam goed, een eventuele psychopaat durfde vast niet in mijn buurt te komen met een persoonlijke bodybuilder.

Ik kwam omhoog, stapte uit mijn bed, en strompelde naar mijn handtas die in de kast hing. Daar haalde ik uit mijn portemonnee een plastic zakje. Het witte poeder stopte ik terug terwijl ik verder graaide in mijn tas. Helemaal onderin vond ik mijn laatste joint. Ik trok het uit mijn tas vandaan, samen met de aansteker. Nu Dennis toch langskwam kon één meer of minder vast geen kwaad, en het kalmeerde me.

Terwijl ik richting de keuken liep stak ik het ding aan en inhaleerde deze keer dieper. Ik liet de rook zo lang mogelijk in mijn longen. Ondanks de lange halen voelde ik mijn maag kwaadaardig brommen, en daar was het: die onbedwingbare honger. Af en toe gebeurde dat en dan kreeg ik een vreetbui. Het kwam vast omdat ik vandaag alleen één latte macchiato, drie mokken groene citroenthee, één chocolade muffin, drie sandwiches en een pepermuntje had verorberd. Iets eten kon vast geen kwaad, en als ik teveel at, dan kon ik morgen altijd nog watten eten en die wegspoelen met water. Of dan kotste ik het er op de een of andere manier wel weer uit. Het boeide me eigenlijk niet. Nu had ik zin in zoet en zout tegelijk.

Ik opende de koelkast die achter me stond en trok er een pak chocolademelk, en een goudkleurig pak boter uit. De boter en de chocolademelk legde ik voor me neer op het aanrechtblad en ik trok het keukenkastje boven open. Bij het zien van een oud zakje chips moest ik me inhouden niet keihard te gaan gillen van blijdschap. Het zakje had ik vorige maand in een vlaag van verstandsverbijstering gekocht en eigenlijk was ik het alweer vergeten. Uit het kastje ernaast trok ik de pot met pindakaas van de plank. Nu zocht ik alleen nog het brood en hoopte dat het niet beschimmeld was na drie dagen. Zonder te kijken smeerde ik een dikke laag keiharde boter op het brood, waardoor het losscheurde, dit vulde ik op met geplette chips. Daaroverheen kwam een laagje pindakaas. Toen het brood klaar was stak ik mijn vinger in de pindakaas, draaide en trok er een klodder uit. Ongeduldig likte ik het van mijn vinger, en klapte met mijn andere hand het brood met pindakaas en chips dicht, terwijl ik het daarna plat drukte. De droge massa spoelde ik weg met een paar slokken chocolademelk. Gulzig nam ik een hap uit het brood. Tijd om goed te kauwen gunde ik mezelf niet, want Dennis was onderweg en voordat hij er was moest alles opgegeten zijn. Spinnend kauwde ik het goedje weg en het werd een fastfood hap-slik-weg festijn, met af en toe een slok chocomelk ertussendoor om de taaie massa weg te spoelen.

Net toen ik de laatste hap nam en de kruimels van tafel wilde vegen hoorde ik getik op de buitendeur.

Ik sloop door de gang en legde mijn oor tegen de deur, zou het Dennis wel zijn?

‘Dennis, ben jij dat?’

‘Wie verwacht je anders? Doe open!’

